

Микола Жарких

Враження від війни

Частина 1: 24 лютого - 20 квітня 2022 р.

Київ – 2022 р.

Даний збірничок начерків утворився з об'єднання публікацій, виставлених на моєму персональному сайті:

<https://www.m-zharkikh.name/uk/Miscel/WarImpressions.html>

Сподіваюсь, мені вистачить снаги продовжувати цю серію до кінця війни.

Всупереч всім очікуванням благодюшних лібералів із «цивілізованого світу» Росія таки напала на Україну. У зв'язку з цим буду публікувати деякі мої особисті міркування (майте на увазі, що я ніякий не аналітик політичний чи військовий, ніякий).

Український Перл-Харбор	4
Історик під час облоги	6
Нові можливості	8
Пробні камені	12
Восьмий день творіння	14
І ганьба, і війна	17
Нема ради	19
Нащо ми тую гуму палили?	21
Бумеранг повертається	25
Референдум недовіри	27
Бо це – Україна!	29
Нехай тепер вони не сплять!	31
Істерика російських імперіалістів	34
Дерусифікація України	36
Гороскоп для росіян на 2022-й рік	42
Нечувано вигідна торгівля	44
Переговорний рейвах	46

Український Перл-Харбор

Отже, сьогодні, 24 лютого близько 21-ї години (за 60 хвилин до початку комендантської години – в Києві вона оголошена від 22:00 до 7:00), нарешті можу написати кілька слів своїх вражень.

1. Світові лідери вже 24 лютого зранку порадували нас однотайними заявами про **неспровокований** напад Росії на Україну.

Уже немає розмов про те, що «Україна сама на себе напала». Немає розмов про «шахтарів», «таксистів» та «простий народ», який воює проти України, – тих розмов, котрим весь світ однотайно вірив упродов 8 (восьми!) років.

Оце слово **неспровокований** має свою величезну вагу. Це означає, що весь тягар відповідальності за нову війну падає на Росію. Можливо, саме стремлінням не провокувати ворога зумовлено затягування багатьох очевидно необхідних дій для протидії агресору, таких як оголошення мобілізації і розрив дипломатичних відносин з Росією.

Ще вчора, 23 лютого, такі заходи з боку України могли сприйматись як провокаційні і «цивілізований світ» міг би сказати: «Ви самі накликали на себе війну, от тепер і воюйте».

Але ні!

Зазначені й багато інших заходів ужито уже після фактичного початку бойових дій, коли все це стало дозволеним і навіть необхідним.

Отже, маємо 100% чистоти нашої справи в очах світової спільноти і 100% відповідальності Росії за нову війну.

Отже, маємо 100% українського Перл-Харбора – **неспровокований** напад агресора на Україну.

Як скористається з цієї фантастичної можливості світова спільнота – я знати не можу, але думаю, що тепер є найкращий час для Японії повернути собі Курильські острови (і що вони там ще собі бажають), для Китаю – здобути спірні (на думку Китаю) «північні території»... і далі з усіма зупинками.

2. Хто є відповідальним за війну?

Боронь боже думати, що в усьому винен недолугий кремлівський фігурер. Ніякий цар не зміг би примусити свій народ воювати, якби він сам (народ) того не хотів. Але він – хоче.

Тому винні не одні тільки кремлівські упирі, а **весь російський народ** (ну, політична нація – ті, хто має паспорти «громадян» РФ). І «ныне дикий тунгус» винен, і «сын степей калмык» винен, і звичайно ж, залишки російського етносу. В Гаазі усі не помістяться. Доведеться відкривати місцеві суди по обласних центрах РФ.

3. Світова війна. Третя чи четверта – як кому подобається.

Коли агресором виступає ядерна держава, постійний член Ради безпеки ООН – війна є світовою, незалежно він бажання чи небажання інших держав. Президент США Дональд Трамп у час свого правління досить відверто висловився, що «не хоче піднімати світову війну через цей регіон». Вірю, що він – не хотів, і значна частина американського політичного керівництва мабуть поділяла таку думку. Але тепер доведеться цю війну вести.

Нравится, не нравится –

Терпи, моя американская красавица.

4. Воров несе втрати. Відчутні і, здається, для нього несподівані.

Не повторюючи повідомлення офіційних джерел ЗСУ, зазначу: до 12-ї години 24 лютого рахунок збитих російських літаків збільшувався на одиницю кожну годину. За перші 7 годин війни агресор втратив 7 літаків. Після цього рахунок зупинився. Обережно припускаю – командування агресора зрозуміло, що може втратити весь свій повітряний флот ще до того, як в Україну почнуть прибувати комплекси ППО «Патріот» зі США (хочу вірити, що ми їх одержимо).

5. Переляк. В Москві. Серйозний.

Десь на 9-й годині війни, біля 14-ї години 24 лютого за київським часом, почали з'являтися повідомлення, що кремлівський фюрер не проти того, аби розпочати переговори. Про капітуляцію України, але це не істотно. Істотно – вперше у світовій історії нападник почав **просити** жертву агресії про «переговори»!

Такого ніколи не було і з цим фюрер має шанс увійти таки в історію.

Переговори із агресором не можуть тривати довше за автоматну чергу.

6. Малопомітний, але важливий успіх України.

23 лютого біля 20-ї години вечора я помітив, що стали недоступними мої сайти «Прадідівська слава» та «Знання про Україну». Причина – недоступність name servers, котрі належать українській хостинговій компанії. За повідомленнями ЗМІ, в цей час відбувалась кібератака на урядові сайти України, і от мої сайти попали під вогонь, я думаю, через те, що обслуговувались тими самими name servers.

Так от, біля 14-ї години 24 лютого робота name servers була відновлена – і я це побачив, оскільки названі мої сайти знову запрацювали штатно.

Висновок: українські кіберсили відбили атаку агресора. **Агресору не вдалося паралізувати український сегмент Інтернету.** Я не маю найменшого поняття – хто конкретно цим займався, але всім цим героям кібервійни – моя глибока вдячність.

Все буде – Україна! Ми переможемо!

Історик під час облоги

Тож він з ворогами і з лихом жартує
І вірші, мов легкі стрілки, гартує...
Леся Українка [Поет під час облоги](#) (1896 р.)

Оце насорочив учора (26 лютого 2022 р. від 10:30 до 12:00) у перерві між двома випусками «Воєнних новин» оцей фрагмент і подумав – варто викласти його тут як документ своєї хвилини.

Слід знати, що це – не самостійна стаття і навіть не розділ, а тільки фрагмент розділу з моєї більшої роботи «Чернігів і татари: 1198 – 1278 рр.», котру я пишу з 2018 року. Але я не маю права померти, не закінчивши її і ще трьох інших монографій, одна з яких уже в добрій кондиції, друга написана десь на половину, а третя являє собою стос підготовчих виписок. Сподіваюсь, що попри зусилля російської сволоти я цього досягну.

В тому розділі, до якого належить поданий нижче фрагмент, я спочатку розбираю книгу П. Голубовського [*Голубовский П. В. [История Северной земли до половины 14 в.](#)* – К.: 1881 г. – 209 с.], а потім книгу Д. Багалія [*Багалей Д. И. [История Северной земли до половины 14 ст.](#)* – К.: 1881 г. – 310 с.].

Рецензія Івана Линниченка (1883 р.)

З правого берега Дніпра доносяться відлуння вибухів, але дуже далеко (пишу 26 лютого 2022 р. о 10:30). Вчора, коли москалі прорвались були на Печерськ, лунало значно голосніше. «Чи там доля, чи недоля – а ти, Мошку, грай...»

В тому самому 1857 році народився ще один український історик – Іван Линниченко (1857 – 1926). Він закінчив той самий Київський університет і був учнем того самого професора В. Б. Антоновича.

В 1883 році він надрукував у «Журнале Министерства народного просвещения» рецензію на книги Голубовського і Багалія [[ч. 227](#), отдел критики и библиографии, с. 164 – 203]. В ній він похвалив книгу Голубовського (с. 164 – 169) і дав дуже негативну оцінку книзі Багалія (с. 169 – 203), слушно звинуватився його у запозиченні цілих сторінок тексту з праць попередніх авторів. На с. 169 він навіть подав прямий донос до міністерства на раду Київського університета, звинувативши її в порушенні статуту університету заради нагороди для Багалія. «Істинний патріот не повинен ухилятися від доносів» – сказав класик. Але, здається, донощицькі старання І. Л. не мали наслідків.

З негативною оцінкою праці Багалія погодився О. П. Толочко [*Толочко О. П. [Дві не зовсім академічні дискусії](#): І.А.Линниченко, Д.І.Багалій, М.С.Грушевський. – Український археографічний щорічник, 1993 р., т. 2, с. 92 – 103, спеціально с. 94*]. О. Т. не займався сам порівнянням текстів, а в усьому поклався на спостереження І. Л.

Але чи справді робота Д. Б. аж така нікчемна, особливо в порівнянні із роботою П. Г.?

Я не вивчав детально всю книгу, а зосередився на цікавому для мене 5-у розділі (політична історія). І. Л. зазначив:

Цей розділ є не що інше, як переклад сучасною російською мовою літописних звісток без найменших спроб критичного розбору у літописному матеріалі [с. 173].

Але так можна оцінити і багато інших праць, власне всі праці з історії, котрі є надійними в тій частині, де вони переповідають джерела, і стають сумнівними та дискусійними саме в тих місцях, де автори переходять до «критичного розбору». І моя робота не є тут ніяким винятком. Відповідний розділ у Голубовського містить такі критичні спроби, і вони власне дали мені матеріал для зустрічних зауважень.

Оскільки Голубовського І. Л. вирішив похвалити, то й не вдавався в аналіз цих критичних спроб, хоча деякі хиби стирчали прямо на поверхні. Можливо, і в книзі П. Г. можна було би знайти обширні цитати з попередніх праць, однак І. Л. цим не займався. Виходить, що І. Л. прикладав не однакову міру до оцінки близьких за змістом праць.

Повторю ще раз – обидві книги є дипломними роботами, у яких запозичення із вивченої літератури якраз показують добре володіння учбовим матеріалом. Коли студент на усному іспиті дослівно повторює слова професора – це не плагіат, тільки гарно засвоєний курс. Так само треба оцінювати і дипломні роботи, котрі є письмовим іспитом.

Паки кажу – сподіваюсь, що ви побачите цей текст на моєму сайту знову – уже на належному місці і, можливо, дещо вигладженим.

Нові можливості

Ставлю дату, це істотно: 27 лютого 2022 р. в Києві (це теж істотно).

1. Злість.

Перші два дні (24 і 25 лютого 2022 р.) сильно боявся. Не бачу потреби це приховувати. 25-го поміряв кров'яний тиск – він був вражаючий, навіть ліки довелося випити.

26-го страх почав минати, а сьогодні вже відчуваю злість: що, якась там колона москалів кудись рухається? А зараз зададуть їй перцю!

Мені скажуть – в гурті і беззубий собака лютує, і це буде слушно. Але можу сказати, що ще в далекому 1977 р. небіжчик СРСР визнав мене непридатним до воєнної служби за станом здоров'я (поганий зір). В 1991 році СРСР зник (і це для всіх добре), але поганий зір залишився (і це для мене недобре). Тому – роблю що можу, готую воєнні новини для моїх сайтів (сумарно 1 мільйон відвідувачів на місяць, 40 тисяч на день).

Також з'явилась [можливість переказати](#) у Приват24 кошти з Бонус+ на потреби армії. Ми з жінкою свої вже переказали.

2. Грім рака вбив.

Пролітав абсолютно мирний російський бомбардувальник Ту-22 над братньою Білорусією і думав собі: «А навіщо я везу із собою оцей гаспидський тягар крилатих ракет? Чи не випустити їх по братньому Києву?»

І випустив. Одну ракету [збили](#), і її уламки [влучили](#) у двір житлових будинків на Троєщині, спалено 4 автомобілі.

Я особисто чув серію трьох потужних вибухів між 9:45 і 10:00 (це все – 27 лютого 2022 р., а пишу о 10:30) – можливо, один з них був троєщинським.

Троєщина – велетенський спальний район, в якому за визначенням не можк бути нічого воєнного. Але для високоточної російської сволоти це байдуже. Ну й «сябри» не підкачали. У них там сьогодні референдум. Я не знаю, яке питання вони там поставили, але відповідь ми уже маємо – абсолютно ясну. Сподіваюсь, що і в Мінську є вуличні ліхтарі, на яких...

Також треба уточнити – бомбардувальники [Ту-22](#) в Росії зняті з експлуатації в 1994 році, мова може вестись лише про [Ту-22М](#), позначення якого відрізняється однією літерою М, але це – абсолютно інша машина.

3. Нова можливість для США.

США вийшли на позицію великої держави і (від 1991 р.) одноосібного світового гегемона внаслідок своєї активної участі у 2-й світовій війні на боці сил добра. Сили добра перемогли (частково, бо СРСР залишився!) в значній мірі завдяки участі США на боці правого діла.

В 1993 році США надали Україні гарантії незалежності й територіальної цілісності (Будапештський протокол) в обмін на без'ядерний статус. Україна була першою в світі державою, котра відмовилась від ядерної зброї. Причини й обставини тут не важливі, важливий тільки сам факт. Оскільки гарантії були надані провідною воєнною і політичною потугою світу, можна було вважати, що Україна перебуває під захисною парасолькою США.

В 2014 році після анексії Криму (явного порушення територіальної цілісності) і початку війни на Донбасі (явної загрози незалежності) США зробили вигляд, що ніяких гарантій вони Україні не надавали. Як же так сталось?

Одні кажуть – не на тому місці поставили кому. Другі їм заперечують: кома – то пусте, а не було відбито окремим абзацем те, що мало бути відбите. Все це не мало і не має найменшого значення.

Значення має лише факт: обіцянка від США була порушена, і міжнародний авторитет США було зруйновано. Це сталось у всіх на очах і у дивний спосіб ніхто цього не помітив.

(В цей момент – 14:45 27 лютого 2022 р. – долетів потужний вибух, аж вікна в квартирі задзеленчали... А ви кажете – гарантії не діють!)

Тепер США мають нову можливість – відновити свій авторитет, вступивши у війну на боці правого діла. На боці України проти Росії. Я розумію, що сподівань на це майже нема, але тоді нема й сподівань на відновлення авторитету. Коли хто відцурався свого добровільно даного слова один раз – тому віри уже ніколи не буде.

4. Експропріаторів – експропріюють!

Виявилось, що ліберальні лідери демократичних країн завжди добре знали цю премудрість, висловлену Карлом Марксом у далекому 1848 році, тільки якось не мали нагоди застосувати її на практиці. Все думали собі:

«[Лисе, може, вже тягнути?](#)» –

«Е, ще мало мусить бути,

Ще потримай, поки мож!»

Аж тепер наступив час, коли всі вони вирішили «Пора!» й «абіє устремились одностайно» грабувати те, що кремлівські упирі накопичили своєю багаторічною важкою грабіжницькою працею.

Мне об тисячи мараться не резон –

Я беру с тебя за письма миллион!

І от читаємо – з одного боку поцупили у Росії один тріліон (10^{12}) доларів (активи великих банків), а в другий бік уже тягнуть активи Центробанку РФ. Там всього-то 643 мільярди доларів ($0.64 \cdot 10^{12}$), але й таку дрібницю все ж таки підібрали, шкода залишати грошенята без господаря.

Далі вирішили помацати, чи сите сало у головного упиря і його підручного – міністра закордонних справ.

Их обоих называли расхитителями, несмотря на то, что первый полностью возвратил похищенное, а второй и вовсе ничего не получил (М. Е. Салтыков-Щедрин).

Конкретні суми поки що ніхто не називав, але загальне враження –

Що Віл ситенький був –

дуже міцне. А репутація в такій справі, що не кажіть, головна річ. Тепер скільки б упир не говорив, що він повністю повернув украдене або й взагалі нічого не отримав – ніхто йому не повірить:

[Паспорта нету.](#) – Гони монету!

Монеты нет – садись в тюрьму...

5. В Москві бояться України.

І правильно роблять.

5.1. Москва не говорить про «війну» в Україні, тільки про «спецоперацію». Ну, у кремлівських упирів звичай такий – що вони не роблять, все – «спецоперація». Литвиненка отруїти – спецоперація, Олімпіада – спецоперація, газопровід – спецоперація, вибори кого б то не було куди б то не було – спецоперація, і так далі.

Здавалось би, маючи воєнну потугу і бажання воювати – чого боятись. Хочеш воювати – воюй.

Але ні, «воювати» в Кремлі не хочуть, воліють «спецоперацію» проводити, з крилатими ракетами замість полонію. І от [читаємо](#): «Роскомнагляд вимагає від ЗМІ у Росії не називати подій в Україні війною».

5.2. Починаючи війну проти України на морі, Москва знову боїться назвати це війною, а [називає](#) «контртерористичну операцію». Українські чорноморські бички становлять терористичну загрозу для країни, що володіє (або каже, що володіє) ядерною зброєю!

В результаті москалі довели своє маскування до того, що [знищили свій власний літак](#) над Чорним морем. Дрібниця, але приємно.

5.3. [Пишуть](#): «Відбуваються фейкові дзвінки з номерів військовослужбовців близьким та рідним з недостовірною інформацією про їх стан та місце перебування». Москалі не можуть і не вміють воювати чесно, і розуміють, що в чесному бою вони програють. Тому й вдаються до таких викрутів.

5.4. Ще [пишуть](#): «Форуми та групи у месенджерах WhatsApp, Viber, Telegram, Facebook Київщини масовано заповнили однакові повідомлення». Москалі, що мають (або говорять, що мають) космічну розвідку, розпитують через ці програми, як доїхати до Києва!

5.5. Ще [пишуть](#): «Російські війська влаштували імітацію повітряного бою над Чорнобильською зоною. Натомість у Координаційному штабі Зони Відчуження наголосили, що Україна не веде там бойових дій». Знову повторю – чесно воювати москалі не вміють.

5.6. Далі [пише Сумська обласна військова адміністрація](#): «Диверсійні групи займаються розповсюдженням на підконтрольній території цінних речей, технічних гаджетів замінованих! Не чіпати та терміново повідомляти про такі факти!»

Жителі Донбасу про цю російську пинхву знають з 2014 року, а тепер цей передовий досвід поширюється далі в Україні. Москалі боятись, що чесно зробити це не здатні (вбивати дітей, які беруть в руки «іграшки»).

5.7. «У Білгороді 5 тис. контрактників влаштували бунт та відмовилися їхати воювати з Україною» – пише [Obozrevatel.com](#). Якщо правда (підтвердження наразі немає) – ці хлопці зробили правильний вибір. Україні треба боятись. І це – нова можливість для москалів вижити.

5.8. Last not least! Медведчук втік з-під домашнього арешту – [написав](#) радник міністра МВС Антон Геращенко. А у цього щура (Медведчука) – власні джерела інформації, зокрема, і від своєї жінки (Оксани Марченко), котра втекла ще 22 лютого 2022 р. Куди? – Та до Москви, ясна річ, куди ж іще! Боятись, і правильно роблять. Це – їх новий шанс уціліти.

7. Президент Зеленський.

Я жодною мірою не є його прихильником. Голосував і буду голосувати за Петра Порошенка. Але в ці критичні дні Зеленський цілком несподівано для мене повів себе достойно і робить розумні кроки. Ми маємо в його особі не тільки символ нашого опору, але й реального главу держави, котрий узявся нарешті виконувати свої конституційні обов'язки – без допомоги завгоспів та інших московських щурів.

Вважаю, що заради відсічі агресору ми маємо всеціло підтримувати нашого президента. Це зветься «національна солідарність» і українці на це здатні. І це вони доводили уже не раз.

Зеленський отримав унікальний новий шанс, і якщо він зіграє свою роль до самого кінця з такою гідністю – все попереднє буде забуто, і він увійде в історію як ефективний керівник.

Все буде – Україна! Ми переможемо!

Пробні камені

Ставлю дату, це істотно: 1 березня 2022 р.
в Києві (це теж істотно).

1. Війна на території агресора.

Уже пару днів тому (час нині летить дуже швидко, і здається, що це було дуже давно) українські війська вдарили ракетою «Точка-У» по авіабазі у Міллерово (Ростовська область РФ), знищивши 2 літаки Су-30. Пізніше була ще подібна інформація по удар по центру воєнного зв'язку в Єйську (Краснодарський край РФ), наразі, здається, не підтверджена.

Це були пробні камені з боку України – чи не можна переносити війну на територію агресора, чи час уже бити ворога скрізь, де тільки його можна дістати.

Росія мовчки проковтнула ці удари – аякже, вони ж ніякої війни не ведуть, тільки «спецоперацію», ще втрат в ній не мають.

Отже – можна.

2. Ядерний блеф Росії.

Головний кремлівський упир наказав був привести свої «сили стримування» у стан підвищеної готовності, що всіма було слушно сприйнято як погрозу застосувати ядерну зброю і одностайно засуджено.

І це був пробний камінь з боку Кремля – чи не можна так вчинити?

Виявилось – не можна. Знову повторю: якщо маєш зброю і хочеш воювати – воюй. Якщо шкода Нью-Йорка (і страшно, і родичі кремлівських упирів там живуть) – так Україні ж не шкода. Скинув 1 мегатону на Харків – і нема проблем!

Але кремлівські упирі бояться так робити, і натомість обстрілюють Харків реактивною артилерією, от тепер ще крилатою ракетою по Майдану Свободи вдарили ([новина прийшла](#) 15 хвилин тому, а пишу о 14:15) – хіба ж так можна чогось істотного добитись?

Думаю, доб'ються агресори тільки того, що населення Харкова, котре було настроєне досить про-російськи, назавжди возненавидить москалів.

А сьогодні, 1 березня, про загрозу ядерного удару з боку Росії уже ніхто й не згадує. Проїхало.

3. Дрібними кроками.

[Читаю в пресі:](#)

Українська армія отримає від Словаччини, Польщі та Болгарії 70 літаків Міг-29 та Су-25. У разі потреби ці винищувачі та штурмовики [будуть] базуватися на польських аеродромах, з яких українські пілоти виконуватимуть бойові завдання. Про це 1 березня повідомило командування Повітряних сил ЗСУ у Facebook.

Отака ловись!

Те, що США, Канада, країни Європи постачають нам смертельну (ну, летальну, як нині прийнято говорити) зброю – ми уже звикли, на війні до всього звикають швидко.

Але тут – одразу дві великі новини.

1, вперше йдеться про літаки, які Україна втрачає в боях і не може випускати сама. Отже, допомога дуже важлива.

2, але головна родзинка – «базуватися на польських аеродромах»! Якщо правда (а не вірити нашому командуванню не бачу підстав) – це означатиме, що НАТО надає свою територію для війни проти Росії, і Польща становиться у справедливій боротьбі України в ту саму позицію, що й Білорусія – в агресивній війні Росії.

Вважаю, що це – пробний камінь: як подивиться агресор на таке базування чи хоча б на обіцянку такого базування?

Якщо проковтне мовчки (див. п. 1) – значить, можна, і можна думати про подальші кроки.

Які саме?

Ну, про передачу Україні якихось новіших бойових літаків від США. Чи про купівлю тих самих МіГ-29 в тих країнах, де вони є і які схочуть оновити свій авіаційний парк. Чи нарешті про запровадження безпольотної зони над Україною.

Наразі всі заяви американської адміністрації про таку зону були негативними, але на війні час іде швидко, і те, що було неможливим ще вчора, може стати можливим і навіть необхідним нині чи завтра.

Все буде – Україна! Ми переможемо!

Восьмий день творіння

Ставлю дату, це істотно: 3 березня 2022 р.
в Києві (це теж істотно).

1. Вісім днів: історичні паралелі.

Йде восьмий день війни, і наш опір тільки наростає.

Вісім днів – це багато чи мало? Давайте порівняємо.

1.1. В грудні 1237 року татари Батия знищили Рязань після **6 днів опору**.

1.2. В лютому 1238 року ті ж татари знищили Владимир (той, що на Клязьмі) після **3 днів опору**.

1.3. В 1382 році татари хана Тохтамиша захопили і спалили Москву **без жодного опору**. Проблема була тільки в тому, щоб добігти до Москви і не заблукати по дорозі.

1.4. В 1408 році татари захопили той самий Владимир **без жодного опору**.

1.5. В 1940 році Голандія капітулювала через **5 днів** після початку німецького наступу, опір там був досить умовний.

1.6. В тому ж 1940 році Бельгія обороняла свою прикордонну лінію **1 (один) день**, а капітулювала вона через **18 днів**.

1.7. В тому ж 1940 р. німці дійшли до берега Ла-Манша за **12 днів**, відрізавши англійську армію на півночі від французької на півдні.

1.8. В тому ж 1940 р. німці дійшли до Парижа через **35 днів**. Париж захищатись не хотів, не збирався і таки не захищався. Ще чер 8 днів Франція капітулювала.

1.9. В 1941 році німці захопили цілу Грецію за **24 дні**.

1.10. Далі вони висадили повітряний десант на острів Крит і захопили його після **12 днів опору**.

1.11. Після нападу на СРСР німці добігли до Мінська за **6 днів**, Мінськ опору не чинив.

1.12. А до річки Ірпінь німці дійшли за 17 днів – і тут спіткнулись. Київ – це вам не Париж, німці облягали його **70 днів**.

Отак виглядала блискавична війна у виконанні німців.

1.13. В лютому 1942 року японці захопили потужну англійську морську базу і фортецю Сингапур за **7 днів**. Знову проблема була в тому, щоб дійти до Сингапура, на що пішло 2 місяці (грудень 1941 – січень 1942 р.), а із захопленням не було проблем.

1.14. В травні 1942 року ті самі японці захопили міцно укріплений американцями острів Корехідор на Філіпінах за **2 дні**.

1.15. Вищезгадані німці в червні 1942 р. захопили важливий для англійців Тобрук на березі Середземного моря після **5 днів опору**.

2. Циганський танк.

На Херсонщині цигани украли у російських нападників танк. Такого засобу протитанкової оборони історія, здається, ще не знала.

Ясна річ, цигани значно охочіше покрали би у москалів коней, так біда в тому, що сучасна російська армія не має коней. Що було – те і вкрали.

До речі, за новими порядками захоплені у москалів танки не треба декларувати як новонабуте майно (нібито не жарт). Яке там з тих танків майно!

3. Все розікрадено. Чи ще не все?

Пишуть: наша розвідка захопила біля Києва російську машину управління 9С932-1 (Барнаул-Т).

«Перші висновки з вивчених документів: в російській армії величезна проблема з розкраданням військового майна. Згідно зі знайденими в машині рапортами командирів, у низці бойових машин підрозділу відсутні стаціонарні засоби зв'язку та необхідне обладнання».

А там, де грабують москалі – циганам не залишиться багато поживи.

4. А хто б сподівався від москалів іншого?

Пишуть: москалі розстріляли голову Гостомельської об'єднаної територіальної громади Юрія Прилипка. Кажуть, це робота чеченців

Молюся, щоби це повідомлення було якоюсь помилкою (в ці дні трапляються спростування). Але знаючи, що таке москаль – можна не сумніватись, що такі випадки будуть. Кажуть, що при визволенні Гостомеля (це сьогодні 3 березня 2022 р., близько 15:00 прозвучало) чеченців у полон не брали. Правильно. Гарний чеченець – це мертвий чеченець. Гарний москаль – це вбитий москаль.

5. Картопляна Орда.

Упродовж своєї 1000-літньої історії Білорусія **ніколи** не вела **ніяких** війн. В тепер уже досить далекому 1024-у році полочани (предки сучасних білорусів) сунулись було напасти на Великий Новгород, але були розгромлені і з того часу поводитись чемно.

Інші держави вели свої власні війни на території Білорусії – таке часто бувало. І так само часто ці інші держави закликали білорусів воювати під своїми прапорами, і в такому стилі білоруси воювали.

А от воювати самим за свої власні інтереси вони все якось не мали нагоди. Спочатку не було власної держави, без якої білоруси могли тільки воювати під чужими прапорами за чужі інтереси, а коли в 1991 році держава нарешті з'явилась – не було вождя, здатного повести білорусів на війну.

І от тільки в 2022 році обидві необхідні передумови – самостійна держава і визначний вождь – зійшлися в Білорусії разом. Під проводом свого непереможного бульбен-фюрера Картопляна Орда розпочала останню в своїй історії війну.

Фюрер обіцяв за два дні дійти до Києва, грізно ворушив вусами і навіть тримав в руках автомат (здається, АК-47, але можу помилятись).

В 2014 році у нас уже був такий герой, котрий за ту саму кількість днів обіцяв дійти не тільки до Києва, а прямо до Ла-Манша. Але фактично – не дійшов до ліфта.

Київ успішно обороняється уже 8-й день. Наші війська очікувано переходять у контрнаступ – а Луки в Києві як не було так і нема.

Картопляний фюрер пояснив, що його не так зрозуміли: він увійде в Київ через два дні не після початку війни взагалі, а через два дні після того, як у війну включиться непереможна білоруська армія.

А вона таки справді непереможна в усіх сенсах – і вона ще нікого не перемогла, і її ще ніхто не переміг (не було нагоди).

Але час іде, перші не дуже виразні вказівки на вступ білоруських військ до України [прозвучали](#) ще 2 березня зранку, але й сьогодні, 3 березня, голова РНБО Олексій Данілов якось не дуже впевнено [написав](#), що «за деякими даними, білоруські війська вже використовуються у війні Росії з Україною».

Знову щось пішло не так, другий день закінчується, а білоруського прапору над Києвом як нема – так і нема.

(Нічого не знаю! З мого вікна видно панораму правого берега Києва, зокрема, територію Музеї історії України у 2-й світовій війні, де до 30-річчя незалежності України встановили головний флагшток нашої держави. Як там був український прапор – так він і є. А от білоруського – як не було, так і нема.)

Лука, покинь займатись дурницями на кшталт «білоруського референдуму», бери шинель, автомат, з яким ти любиш бігати – і приїжджай у Гостомель, бо там без тебе справа вперед не рухається.

У той самий Гостомель, де [знищено чеченців](#) на чолі з генералом Магомедом Тушаєвим. Може, білорусам після цього таки доведеться «обирати» нового «президента».

Картопляний рейх треба зруйнувати.

6. Тут була Гнило-Солом'яна Орда.

Сім днів пан Бог працював над створенням світу. Звісна річ, у такому поспіху не обішлося без того, щоб і помилок наробити.

Зібрав Бог на восьмий день своїх ангелів і запитує:

– Ну як, мої любі, чи добре в нас вийшло? Чи не треба чогось поправити?

І тут один з ангелів сказав:

– Як же бути з отією однією дев'ятою частиною сотвореної тобою суші?

– А що не так з однією дев'ятою частиною? – поцікавився бог.

І ангел, зашарівшись (від чого його і без того неземна краса стала ще виразнішою), пояснив:

– Та бачите, пане, коли ми працювали, скидали туди відходи, невдалі зразки і взагалі усілякий непотріб. Болота там такі, що самі тільки комарі можуть триматись – злі-презлі, бо поживи ніякої не мають. Рослини там ростуть такі, що з них ніякої ні для кого користі. Коли дерева кому треба – його везуть із сусідньої Фінляндії, а коли хліба – із сусідньої України. Ну і звірі там теж якісь несвітські – ані шкури з них, ні сала, ні м'яса, ні молока. Просто ведмеді якісь.

– Ну, а люди?

– Та як вам, пане, сказати – навіть не знаю. Якщо всі люди пішли від створеної тобою мавпи товариша Енгельса, котра першою узяла в руки камінь, то ці пішли від якогось двоюрідного дядька тієї мавпи, і досі не можуть навчитись користуватись знаряддями, хоча б кам'яними.

– Мабуть, я помилився, коли створив цю землю, – сказав Бог і простягнув вперед свою владну десницю...

І так не стало однієї дев'ятої частини суші. Але решта світу нічого не помітила.

I ганьба, і війна

Ставлю дату, це істотно: 5 березня 2022 р.
в Києві (це теж істотно).

Останнім часом взагалі, а в ці дні особливо часто повторюють афоризм Вінстона Черчіля: «Коли хто, обираючи між ганьбою та війною, обере ганьбу – він отримає і ганьбу, і війну».

І дія в душі цього афоризму розгортається просто на наших очах.

Від учора (4 березня 2022 р.) не одна тільки Україна, і не одна тільки Європа – весь світ стоїть перед цілком реальною загрозою викиду радіоактивності із Запорізької АЕС. Про можливий **вибух** реактора (реакторів) не хочу навіть думати. Якщо мавпи без мізків, але зі зброєю щось такого утнуть, вони ж перші самі повиздыхають, надихавшись радіоактивного йоду. Від цього йоду немає ніякого порятунку (досвід Чорнобиля показав). Але це – слабка потіха.

Війна перестала бути просто собі світовою, а переросла у **ядерну світову війну**. Ця війна не конче мусить мати форму стрільби міжконтинентальними ракетами і вибухів мегатонних боеголовок. Видобуток урану, радіохімічні заводи, виготовлення і транспортування ядерного палива, власне ядерні реактори (як стаціонарні, так і на кораблях), нарешті, транспортування і зберігання радіоактивних відходів – будь-який із цих об'єктів може стати предметом війни, а оскільки йдеться про ядерні технології, то й війна буде ядерною.

Попри всі мої очікування «цивілізований світ» не висловив навіть звичної «стурбованості» чи то пак «занепокоєння». Країни G-7 на терміновому засіданні, проведеному 4 березня, «[засудили](#) неспровоковану та невиправдану війну Росії проти України за підтримки Білорусі». Не схвалили, а засудили! І це той результат, на який ми сподівались? Про ядерну загрозу із Запорізької АЕС в заяві – взагалі ані слова.

Наші ЗМІ [пишуть](#):

Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг пояснив, чому Альянс не хоче вводити безпольотну зону над територією України. За його словами, НАТО не хоче прямого конфлікту з Росією.

Столтенберг пояснив, що єдиний спосіб реалізувати безпольотну зону – це відправити літаки в український повітряний простір і збивати російські літаки. У такому випадку, за словами генсека НАТО, все може закінчитися «повноцінною війною в Європі, в яку буде втягнуто набагато більше країн».

«Як союзники по НАТО ми зобов'язані не допустити, щоб ця війна вийшла за межі України. Ми вирішили, що не будемо входити ні в українське небо, ні на територію України. НАТО не буде частиною цього конфлікту», – сказав він.

Як вважає Столтенберг, якщо НАТО буде безпосередньо залучено у війну в Україні, то буде «більше людських страждань, більше вбитих цивільних осіб».

«Наше головне завдання – захистити мільярд людей, які живуть в 30 країнах-членах НАТО», – додав генсек.

Стародавня воєнна премудрість – що не тільки найкращим, але єдиним надійним способом оборони є наступ – залишилась невідомою цьому

щурі. **Столтенберг обрав ганьбу**, і я від чистого серця бажаю, щоб він отримав ще й війну.

Я розумію, що генеральний секретар НАТО – це посада для виголошування промов, не для реальної дії, і що ця позиція узгоджена зі США – єдиною країною НАТО, котра має (чи каже, що має) реальний військовий потенціал. І ми пам'ятаємо, що президент США Джо Байден неодноразово висловлювався в такому ж дусі.

Він теж обрав ганьбу. Охоче вірю, що він сподівається прослизнути між крапельками і знищити Росію шляхом одних тільки фінансових та економічних санкцій. Охоче вірю, що тут є далекосяжний всеохопний план, котрий... Тільки треба пам'ятати – весь цей план тримається виключно на героїчному опорі України. Без цього опору не буде нічого.

Ми обрали війну, а не ганьбу. Щодня гинуть наші воїни, щодня гинуть мирні люди, щодня руйнуються наші міста.

Наш президент Зеленський [заявив](#):

«Сьогодні НАТО дало «зелене світло» для подальшого бомбардування українських міст і сіл, відмовившись здійснити безпольотну зону. Ви могли закрити небо, однак. Але», – сказав Зеленський.

«Я не знаю, кого ви можете захистити та чи здатні захистити країни Північноатлантичного союзу. Від нас ви не зможете відкупитися літрами палива за літри нашої крові, пролитої за нашу спільну Європу, за нашу спільну свободу», – сказав президент України.

Також він [заявив](#):

«Я вдячний американцям, стійкій двопартійній більшості звичайних людей. Ми бачили опитування, ми бачили думку звичайних людей Америки, які підтримують звичайних людей України... Які підтримують закриття неба вже зараз, щоб врятувати життя людей. 74% американців за безпольотну зону. Абсолютна більшість. Що ще треба для ухвалення рішення?»

Зеленський цілком слушно відправив цих миролюбних щурів до клубу імені Даладье.

І це – вже історичний факт, якого не скасують наступні події, якими б вони не були. Англія і Франція вийшли переможцями з 2-ї світової війни, але Даладье та Чемберлену це не допомогло – вони увійшли в історію як боягузи і зрадники національних інтересів своїх країн.

Все буде – Україна! Ми переможемо!

Нема ради

– Алло, Володья? Це Боб із Лондонської біржі...

–

– Ні, не у бомбосховищі (команди не було). Я в своєму кабінеті. Я – молодший писарчук по золоту. Володья, у нас тут Інтернет глючить, я не можу розібрати, що ти хочеш зробити зі своїм золотим запасом...

–

– Га, та кажеш, що наказав відключити Інтернет? А як же мені бути? Слухай, Володья, я зроблю все, що ти скажеш, тільки мені потрібна письмова вказівка від тебе – що зробити...

–

– А що мені прем'єр-міністр? Як я, молодший писарчук, можу доповідати самому прем'єр-міністру? Він все і без мене знає...

–

– Ну от я ж і кажу: пришли мені письмову вказівку, я половину візьму собі, а половину – як ти накажеш...

–

– Так от через санкції я власне і поспішаю. Але ти не тубруйся, все буде ОК...

–

– Так, кажеш, каналами Інтернет – ніяк? Добре, тоді зроби так: напиши все на аркуші паперу, підпиши, візьми конверт авіапошти...

–

– Так, так, той, на якому «Par avion» написано, і пришли до Лондона...

–

– Як не літають? Що, над Росією уже безпольотну зону оголосили?

–

– І я такого не чув – щоб українці оточили Москву і просувались до Садового кільця. Колись-то вони прийдуть, але ще не сьогодні. І може, навіть не завтра, так що маємо час...

–

– А, так це в Європу ваші літаки не пускають! Нарешті зрозумів. Ну, варто було фрау Меркель з посади зійти – і почались отакі тарапати...

–

– *Тарапати*? Ну, це практично те саме, що й *рештабіги* – прикrostі, неприємності...

–

– Авжеж, ми тут пильно читаємо Івана Франка. Так, ну якщо авіапошта не йде, маю ще варіант. Нехай твій лист відвезуть до Харкова і віддадуть у те відділення «Нової пошти», котре ще не встигли розбомбити. Там же війни нема, тільки «спецоперація», і безпольотної зони відповідно нема. А «Нова пошта» доведе листа до границі НАТО – це зовсім близько, і там передасть його в DHL, а DHL допроводить листа мені...

–

– Кажеш, що і це не йде?.. Що ж його робити?.. А, ось маю ще варіант – надійний на 100%! Свій лист скручуєш у трубочку, кладеш у порожню пляшку з-під шампанського...

–

– Як нема порожньої пляшки? Ти не п'єш шампанського, не святкуєш успіхи своєї «спецоперації»?

–

– Та як то українці мали б тебе отруїти? Хіба що Медведчук... Але звідки в них полоній візьметься, якщо вони не збираються ядерну зброю створювати?

–

– А, діоксин, яким ти намагався Ющенко отруїти? То щось іншого... Ну нехай – візьми будь-яку пляшку, поклади в неї лист, закоркуй добре сургучем і у місті святого Петра Олексійовича...

–

– Ні, не Порошенка – у твоєму рідномі місті вкинь її в Неву...

–

– Та байдуже, можна прямо з Палацової набережної, а можна і з тієї підворітні, з якої ти вийшов – аби в Неву попала. Нева понесе пляшку до моря, і ми тут в Англії її спіймаємо і дізнаємось, про що ти просиш...

–

– Та кажу ж – абсолютно надійний спосіб. І ніякий SWIFT для цього не потрібен. Ми в Англії в курсі – бувало, і через 30, і через 40 років такі листи отримували...

–

– Ну, тоді ще такий варіант: поклади свого листа в міжконтинентальну балістичну ракету і накажи, щоб нею бахнули по Англії...

–

– Яюсь слабо вірю, що там може бути ядерна боеголовка, і ще менше вірю, що вона здатна вибухнути. Але лист при падінні гіперзвукової ракети може пошкодитись, тут ти правий...

–

– Тоді нема ради...

10 березня 2022 р. в Києві.

Нащо ми тую гуму палили?

Ставлю дату, це істотно: 12 березня 2022 р.
в Києві (це теж істотно).

Поки відлуння далеких вибухів не дуже заважає, спробую записати свої поточні враження.

1. Запізнілий і бездарний Гляйвіц.

Учора (11 березня 2022 р.) бульбо-фюрер Картопляної Орди [привіз до Москви](#), до фюрера Гнило-Солом'яної Орди карту із «планом наступу» України на Мінськ. Згідно цього плану українська армія мала блискавично захопити Мінськ, з'їсти там усю бульбу і потім так само блискавично зникнути.

Він навіть сказав, що Україна ще за два дні до початку війни почала обстрілювати територію Картопляної Орди і тільки своєчасне втручання війська Гнило-Солом'яної Орди врятувало запаси бульби від пожирання ненаситним українським військом.

Як не дивно, бульбо-фюрер зовсім не розуміє значення виразу «війна все спише». Хто б які б плани не снував перед війною – всі вони втратили значення після початку війни. Гнило-Солом'яна Орда напала на Україну, і Байден ще 24 лютого сказав, що то був неспровокований напад.

Отже, бульбо-фюреру пізно пити боржомі й вилізати на 16-й день війни з провокацією, котра могла би мати якесь значення перед початком війни. Нашо то все було?

В ніякі плани українського походу на Картопляну Орду з часу перед початком війни я не вірю, але тепер, коли війна уже йде – все може бути. Не слід виключати ніяких варіантів...

2. Запізніла і бездарна Майніла.

Вдень 11 березня 2022 р. [надійшла інформація](#), що російські літаки перетнули північний кордон України, розвернулись над селами [Тумень](#) і Городище (Дубровицький район Рівненської області) і нанесли удар по селу Копані (Столинський район Берестейської області Картопляної Орди). Це останнє село лежить у 10 км на схід від села Тумень і прямо примикає до українського кордону.

Навіщо була потрібна ця бездарна імітація Майнільського інциденту – я не розумію. Москалі хотіли втягнути Картопляну Орду у війну? Так ця орда і так у війні, бо надає агресору свою територію для ведення війни і відповідно отримує потужні санкції нарівні зі справжньою, Гнило-Солом'яною Ордою.

Цікаво, що бульбо-фюрер відверно й неприховано злякався – мабуть не очікував від знавісніого кремлівського клопа такої пинхви – і увечері того ж 11 березня Міністерство оборони Картопляної Орди [спростувало](#) інформацію про ракетний удар по білоруському селу (якому саме – не було уточнено). Я підкреслю – спростовано інформацію, а не сам удар, бо я вірю наши прикордонникм, а не картопляним брехунам. Зазначене міністерство розписалося у своїй нездатності захистити свою територію від своїх «союзників» з Організації договору колективної безпеки. Де вже їм захищатись від ворогів!

3. Методом Тараса Бульби.

Скажений клоп, який все ще зветься «президентом» Гнило-Солом'яної Орди, витратив у свій час дуже багато сил і коштів, аби запобігти переобранню Петра Порошенка на посаду президента України.

Завдяки цьому неймовірному за інтенсивністю гнило-солом'яному втручанню президентом було обрано Зеленського, і клоп, здавалось би, міг бути задоволеним – його гасло «хто завгодно, аби не Порошенко» спрацювало і він отримав зручного для себе керівника України.

І от не минуло й трьох років, як той самий клоп сказав: «Я породив такого – я й уб'ю».

Видання The Times 4 березня 2022 р. [повідомило](#), що було скоєно три замаху на Зеленського і всі три вдалося відбити.

«Чи справді так було, чи може хтось збрехав» – я не знаю, і, думаю, ніхто не знає. Самий предмет настільки специфічний, що годі розраховувати на підтвердження чи спростування.

Але на мою оцінку це не впливає. Якщо замаху справді були – виходить, що з кремлівського упиря ніякий Тарас Бульба не вийшов. Якщо це був крок в інформаційно-дезінформаційній війні – знову бачимо, що гнило-солом'яний фігурер виставлений недолугим «володарем гори», керівником так само недолугих асасинів.

4. Нащо ж ми тую гуму палили?

З усіх цих епізодів я роблю висновок: опір України зламав усі попередньо заготовані плани агресора і тепер він вдається до недолугих і бездарних імпровізацій, витягаючи заготовки, розраховані на використання в зовсім інших умовах.

Ворог несе втрати не тільки матеріальні – на полі бою, ворог втрачає залишки розуму і вдається до явно безумних кроків. А той, хто втратив глузд у голові – той втратив усе.

Діалог із близького майбутнього

Діється у колишньому місті, а нині селі Нижній Тагіл на Уралі.

Син

Тату, а що таке *унітаз*?

Батько

Це такий пристрій, щоб випорожнитись.

Син

Отак, як ми ходимо випорожнитись на мороз, у засніжене поле?

Батько

Ні, з ним можна випорожнитись у теплі, не виходячи з дому.

Син

Ой як славно! А чому в нас його нема, давай собі заведемо!

Батько

Сину, наша батьківщина – Велика Росія – з усіх боків оточена ворогами. І от одного разу підлі американці прийшли і позабирали усі унітази, щоб їм самим

було зручно. І до того ж наклали санкції, заборонили імпортувати унітази у нашу Велику Росію.

Син

А що таке *томат*? Я чув, що його можна бульдозером роздушити.

Батько

Ну, це такий овоч, кажуть, дуже смачний.

Син

А ти його їв?

Батько

Ні, один раз бачив на картинці.

Син

Але якщо це овоч, то його мабуть можна виростити? Давай будемо їх вирощувати!

Батько

Еге ж, на імпортованій землі, з імпортованого насіння, з імпортованими добривами – які усі заборонено імпортувати. І до того ж потрібні імпортовані дерев'яні кілочки, щоб рослини підв'язувати імпортованими стрічками.

Син

Але ж кілочки принаймні ми можемо самі нарубати?

Батько

Ти диви, який меткий, як глянуть на тебе збоку! Онде лежить кам'яна сокира, піди до лісу та нарубай, а я подивлюсь. І дивись мені, понівечиш сокиру – приб'ю!

Син

Але ж вона така тупа!

Батько

Атож, кляті американці заборонили імпортувати кам'яних сокир, де я тобі гостру дістану? І ту, що є, з бідною викопав на городі. Це, сину, виріб з часів неоліту, нового кам'яного віку. Йому мабуть п'ять тисяч років. Бачиш, як гарно відполірований? У мене так не виходить.

Син

Тату, а чого це дядько Дмитро і дядько Петро так сильно між собою б'ються?

Батько

Та бачиш, у Дмитра на дворі є купа гівна, на якому добре росте лобода. А у Петра такої купи нема, і нічого не росте. І от Дмитро зірвав собі останню гілочку лободи, щоби з'їсти самому, а Петрові заздрісно, що його сусід так розкошує. Ну, і б'ються.

Син

Але ж лобода сама росте, її мало би усім вистачити?

Батько

Та кажу ж тобі – з’їли останню гілочку, ще до того, як вона дозріла і насіння розкинула. Все, більше лободи не буде, бо лихі імперіалісти заборонили імпорт насіння лободи до Великої Росії.

Син

А правда, що колись-то у нашій славній і могутній Великій Росії хліб їли, а лободою гребували?

Батько

Та кажуть, що було колись так. Але тепер клятві хахли, бандерівці, не хочуть нам, своїм братам, навіть скориночки хліба дати. Скільки разів старались ми їх визволити, щоб і в них сама лобода була, а вони – невдячні! – навіть крихти нам не дають.

Син

Так ми їх визволяли? І що, вдалося?

Батько

Не знаю, сину, ніхто ще звідти не повернувся. Але це байдуже. Головне, сину, запам’ятай: Велика Росія – наймогутніша і найщасливіша країна у світі. Всі вороги нам заздять і ще більше нас бояться. Подумай сам – ніхто у цілому світі не ходить випорожнитись у засніжене поле, а ми – ходимо! Всі нам заздять, але самі так робити бояться. Ніхто в цілому світі не взуває лапті, а ми – взуваємо! Вороги дивуються, але самі взути лапті бояться. Ніхто в цілому світі не воює кам’яними сокирами, а ми – воюємо і завжди всіх перемагаємо! Тому вороги й забороняють імпорт кам’яних сокир до Великої Росії!

Син

Тату, я все це розумію, але хто з’їв мої макарони?

Завіса спадає.

16 березня 2022 р. в Києві.

Бумеранг повертається

Ставлю дату, це істотно: 20 березня 2022 р.
в Києві (це теж істотно).

В уже далекому 1973-у році серед нас, студентів-фізиків першого курсу Київського університету, був один мій товариш, котрий виготовив бумеранг і вмів його запускати. Бумеранг робив дуже красиві петлі в повітрі і таки повертався, і в цей момент треба було пильності і спритності, аби він не вдарив у лоб того, хто його запустив.

От і зараз доводиться читати новини, які прямо нагадують ті наші розваги безмалъ півстолітньої давнини...

От сьогодні, 20 березня 2022 р., [читаю](#), що особисто Путін віддав наказ своєму особистому повару Пригожину, який у нього командує приватною армією «Вагнер», послати цих бійців в Україну, щоб убити президента Зеленського, прем'єр-міністра Шмигала і завгоспа Єрмака.

Я прекрасно розумію, що в таких справах, як таємні політичні вбивства, на публіку потрапляє лише те, що має потрапити, і це навіть не видима частина айсебрга, а взагалі райдужна плівочка бензина на поверхні океану. Але все одно цікаво, щоб це могло бути.

Розглянемо деякі можливості.

1. Все – чиста правда

Якщо так, то Путін справді начитався повісті «Тарас Бульба» і таки справді заповзявся знищити того президента України, якого він сам же з бідую проштовхнув на цю посаду.

Про те, що в разі успіху такого підприємства виконувати обов'язки президента автоматично почне голова Верховної Ради, а у випадку вбивства Шмигала є шанс на призначення новим прем'єром Порошенка – кремлівські упирі, мабуть, не знають.

Що ж стосується завгоспа Єрмака, то в його обов'язки входить пильнувати, аби тротуар перед Офісом президента своєчасно підмітався та туалети в Офісі були добре вимиті. Його постійно і відверто називають агентом Кремля, і якщо він потрапив до одного розстрільного списку разом із президентом – це означає, що він не виправдав надій кремлівських упирів.

2. Все – чиста дезінформація

Якщо так, то це – майстерна операція нашої розвідки! Зеленський має зрозуміти, що йдеться не просто про успіх чи невдачу України у війні (тієї самої України, яку він так «дотепно» порівнював із порноактрисою), але про його особисту шкуру.

Наша розвідка переконує всіх і в тому числі Зеленського, що ніякого простору для маневру в нього не залишилось, і «зійтися десь посередині» уже не вийде. Перемога або смерть – тільки це залишилося. Але смерть нас не влаштовує, тому – тільки перемога. Без варіантів.

А якщо при цьому уб'ють кремлівського щура Єрмака, наша розвідка розведе руками і скаже: «От які ці москалі погані! Ми ж попереджали і хотіли запобігти,

але не все в наших силах...» І так доведеться шукати нового завгоспа замість кремлівського агента.

3. Бумеранг

Але і в тому, і в другому, і в багатьох інших варіантах інтерпретації незмінним залишається одне: той самий «Вагнер», якого Зеленський так старанно рятував у 2020 – 2021 роках – тепер отримав команду вбити свого благодійника. Той самий, жодною мірою не інакший. (Від перейменування «Вагнера» на «Лігу», як від перестановки складників – сума не міняється.)

Чим же вам не бумеранг? Правила Тараса Бульби треба доповнити новим пунктом: «Ти мене врятував – я тебе й уб'ю».

Референдум недовіри

Ставлю дату, це істотно: 22 березня 2022 р.
в Києві (це теж істотно).

Читав десь у новинах, що президент Зеленський заявив про якийсь там референдум. Судячи із заголовків у стрічці новин, один раз він сказав, що його предметом мають бути умови договору з Росією, а в другий – що предметом має стати статус Донбаса і Крима.

Зеленський не втратив політичний глузд, бо він його ніколи не мав. А його «радники» – насправді зрадники, і нищать бідного недолугого президента як можуть.

Територіальна цілісність України не може бути предметом ніякого референдуму. Донбас і Крим разом із Севастополем – це Україна, інакше ніяк не може бути. Особливий поліцейний режим на цих територіях – то інша справа, яку треба вирішити без жодного референдуму.

Умови миру з Росією – теж не є предметом обговорення. Наші вимоги дуже прості:

1. Виведення всіх військ РФ за Урал, демілітаризація Європейської частини РФ (включно із Білоруською сатрапією та Чеченським удільним князівством).

2. Відновлення територіальної цілісності України в міжнародно визнаних кордонах.

3. Виведення Чорноморського флоту РФ із Чорного моря, де-росіїзація Чорного та Азовського морів.

4. Ядерне роззброєння РФ.

5. Заборона для РФ мати наступальні озброєння і переважну частину оборонних. Все, що літає в повітрі та космосі, військово-морський флот, ракети всіх типів, броньована бойова техніка, артилерія, заборонена Мінськими угодами (тобто 120 мм і вище), засоби протиповітряної оборони – все це має бути знищене (читаємо Версальський договір 1918 р.).

6. Виплата компенсації Україні за всіх убитих злочинною Москвою, починаючи з 1 січня 1918 року. Крути, муравйовщина, «громадянська війна», голодомори 1921 – 1922, 1932 – 1933, 1946 – 1947 рр., примусово вивезені з України наші співвітчизники – від «колективізації» до масових виселень 1950-х років під час боротьби з УПА. Всі репресовані злочинним московських каральним апаратом. Всі жертви в 2-й світовій війні (за українців, убитих німцями – нехай РФ спочатку заплитить нам, а далі домагається відшкодування від Німеччини). І як вишенька на торт – компенсація за життя наші громадяни, убитих злочинною Москвою від 2014 року.

7. Виплата репарацій за те, що вони устигли поруйнувати в Україні.

8. Харківський трибунал для всіх воєнних злочинців, починаючи від В. В. Путіна і закінчуючи останнім кухарем, який варив кашу для російської армії в Україні. Всі вони – воєнні злочинці.

Хіба це так складно зрозуміти? Хіба ми вимагаємо чогось неможливого? Хіба тут є предмет для референдуму?

Моє позитивне ставлення до Зеленського захиталось під дією референдумної маячні, і я собі ставлю Зеленському «жовту картку» – попередження. Набридло

воювати – виходь у відставку, передай свої повноваження Порошенку і хатинка в Італії на тебе чекає. Звісно, якщо лихі американці її не заберуть в рамках справи про розкрадання «Приватбанку».

Інакше ця безвідповідальна балаканина приведе Зеленського замість усіма очікуваного звання Героя України до трибуналу – за зраду.

А в той же час російський солдат «Міша» здався в полон українцям разом зі своїм танком. В обмін на обіцянку 10 тисяч доларів, які йому виплатять після нашої перемоги. Україна – не Росія, отримає він свої гроші.

А в Росії саме час пригадати товариша Сталіна і сказати: «У нас немає полонених – у нас є тільки зрадники». Чекаємо...

Все буде – Україна! Ми переможемо!

Бо це – Україна!

Оце спробував втрутитися у «дискусію», котра ведеться на сайті Academia.edu довкола якогось там беззубого документа про якість там «події в Укаїні». Там набігло уже біля 700 «науковців» – і все вата ватна з різних країн світу. Всі одностайно вірять, що Україна сама на себе напала і сама обстрілює власні міста. Повторю, це – науковці, тобто люди, котрі (теоретично кажучи) мусять працювати головою.

Виявилось, що голова у них призначена для того щоб носити шляпу і ще для того, щоб було чим їсти. На мої зауваження всі одностайно дихають скаженою злобою.

Чому – кілька історичних пригадок.

1. В 1793 році революційні французи знищили **своє місто** Ліон, яке їм чимось там не сподобалось. Тобто для французів стріляти по своєму місту – це норма, і вони охоче вірять, що й українці таке можуть. Хто їсть тельбухи – дума, й що й усі такі.

2. В 1794 році ті ж самі французькі революціонери з нечувною жорстокістю придушували повстання шуанів на заході Франції. Жорстокість їх можна порівняти хіба що з жорстокістю москалів під час Тамбовського повстання 1921 р. І вони будуть учити нас гуманізму?

3. Як я уже писав раніше:

– англійська армія в 1940 р. утримувала плацдарм біля Дюнкерка від німців **9 днів**;

– та сама англійська армія в 1941 р. утримувала Сингапур від японців **3 дні**;

– американська армія в тому самому 1941 р. утримувала потужно укріплений острів Корехідор від японців **2 дні**.

Але невмирущою є ганьба французької армії, котра в 1940 році віддала німцям свою столицю (Париж, коли хто не знає) **взагалі без бою!** (Далі в 1946 – 1954 рр. славна французька армія програла війну проти В'єтнама, а в 1959 – 1962 рр. – Алжиру, чим підтвердила свою репутацію з 1940 року.)

В усіх цих випадках нема мови про опір, тільки про утримання, бо атакуюча сторона не зазнала ніяких втрат.

4. А що ж наш Маріуполь?

– Маріуполь воює в повному оточенні уже четвертий тиждень, тобто більше, ніж англійська, французька й американська армії в перелічених епізодах разом узяті;

– Маріуполь ходить в контратаки;

– Маріуполь нищить злочинних російських генералів;

– Маріуполь бере в полон злочинних російських солдатів;

– Маріуполь нищить російські танки (отак прямо на землі);

– Маріуполь збиває російські літаки (отак прямо у небі);

– Маріуполь нищить російські катери (отак прямо у морі).

Чим би не скінчилась оборона Маріуполя – вона уже входить у світову історію як приклад надзвичайно успішного захисту своєї рідної землі.

І все це при тому, що основний тягар боротьби несе полк «Азов», тобто частина Національної гвардії, підпорядкованої Міністерству внутрішніх справ. Це навіть не збройні сили України!

Чому ж так? – Тому, що це – Україна!

Тому-то американські, французькі й англійські ватники-науковці скаженіють і аж синіють від злості, коли чують про наші успіхи. Їх корчить по-дорослому, не по-дитячому. Вони відчують власну нездалість і неповноцінність. Вони знають, що вони самі ніколи нічого подібного вчинити не могли і не зможуть. Вони знають, що через рік їм доведеться вчити слова «паляниця» і «Слава Україні», бо без цього їх уже нікуди не пустять.

Але й не чекаючи року – знайдеться і на них ключик. Про це – трохи згодом.

Все буде – Україна! Ми переможемо!

Нехай тепер вони не сплять!

Писати наступні матеріали мене спонукав веб-сайт Academia.edu. Він був створений для того, щоб науковці з усього світу могли викладати там свої праці, і довгий час він успішно виконував своє задання. Я також розміщую там [свої праці](#).

Але з початком війни Росії проти України якесь відлуння почало доходити й до Академії. Так, там почали з'являтися якісь беззубі заклики до припинення війни і звернення «[До наших російських колег](#)».

На цьому місці треба трохи пояснити, як працює сайт Академія. Коли ви публікуєте там свій матеріал, ви можете відкрити його для обговорення (типово воно триває 20 днів). Кожен, хто подивився цей матеріал, автоматично вважається учасником обговорення, і далі отримує на свою електронну пошту листи із зауваженнями, котрі роблять інші учасники дискусії.

Обговорення названого вище звернення на 26 березня 2022 року набрало понад 800 учасників, і яких! Там вата ватна з **усього світу** свято вірить, що це Україна сама обстрілює свої міста.

Побачивши, що раціональними аргументами вату переконати неможливо, бо в неї немає голови (так, науковець, надто гуманітарій, без голови – це ще одне відкриття року!), я вирішив пустити в хід інший ключик.

Вата нечутлива до раціональних аргументів, але здатна відчувати, зокрема страх. От на це я і вирішив бити. Не пояснювати, що і як там в Маріуполі, а просто писати: «їжі в Росії нема й не буде». Чим глупіша і очевидніша дурниця – тим легше в неї повірять, а я к не повірять, то принаймні підспудне занепокоєння залишиться.

І перші мої «коментарі» в такому дусі (вони нижче) показують деякий успіх. Вата заверещала і аж казиться з люті, а зробити нічого не може: два рази на день Академія акуратно розсилає чергові мої «повідомлення» у 800 адрес. «Може, й не повиздихають, але того здоров'я вже не матимуть».

Назву статті пояснює старий-престарий анекдот:

Абрам лягає спати, але зітхає і ворушиться. Сара його запитує:

– Чого не спиш?

– Знаєш, любя, я винен Мойші сто рублів і завтра треба віддавати, а я не маю...

Сара біжить до протилежної стіни і гатить у неї кулаками. Сонний голос Мойші:

– А чого?

– Мойша, тобі Абрам винен сто рублів?

– Так, а що?

– Так він їх тобі не віддасть!

Сара повертається на ліжко і каже:

– Нехай тепер він не спить!

23.03.2022 р. (вечір)

До уваги наших колег із Росії.

В Росії відкрився новий вебсайт, де приймають доноси. Вони йдуть прямо у прокуратуру. Адреса мені відома, її не подаю, знайдете самі. (Можливо, і не один такий сайт уже є).

Алгоритм простий:

1, ви подаєте донос на свого начальника (ну, «засуджував спероперацію в Україні», чи «висловлював недвоволюєння рятівним для Росії курсом презиєнта Путіна»).

2, вашого начальника арештовують чи принаймні відстороняють від посади.

3, перед вами відкривається можливість зробити блускучу академічну кар'єру.

Не змарнуйте свого шанса! Хто перший прокинувся – того й тапочки.

24.03.2022 р. (ранок)

Шановні колеги з Росії!

Пильно прошу вас – не випорожняйтесь у ліфтах!

Пишуть, що запасних частин для ліфтів у Росії лишилось на 5 місяців, і більше ліфтів уже ніколи не буде.

24.03.2022 р. (вечір)

Шановні колеги (із Росії і не тільки із Росії)!

Українське дезінформаційне бюро пильно просить вас – не звертайте уваги на бридку й неякісну дезінформацію російських ЗМІ. Тільки наша дезінформація – справді брехлива, ретельно перевірена і не містить ані одного слова правди. Остерігайтесь підробок, слідкуйте за новинами від Українського дезінформаційного бюро!

25.03.2022 р. (ранок)

До Українського дезінформаційного бюро дішла чутка, буцімто цигани зафарбували бортовий номер і назву ракетного крейсера «Москва», угнали його із Севастополя і продали на аукціоні Sothbey.

Ми ретельно перевірили цю чутку і знайшли її цілком брехливою:

1. Аукціон Sothbey не торгує предметами second hand.

2. Угнати крейсер із Севастополя неможливо, тому що він із невідомої нам причини не може дати хід.

3. Якщо бортовий номер і назву зафарбували, то власне задля того, щоб цигани не могли знайти крейсер серед інших кораблів.

Не вірте брехливим чуткам! Тільки найкраща, найвірогідніша брехня від Українського дезінформаційного бюро!

25.03.2022 р. (вечір)

Як відомо, на своєму історичному засіданні 24 березня 2022 року НАТО подало заявку на приєднання до територіальної оборони міста Бровари, що в Київській області.

Українське дезінформаційне бюро спробувало отримати коментар у штабі територіальної оборони.

Спочатку нас послали курсом російського корабля.

Потім розібрались і відповіли: ні, заявки вони ще не отримали. Отримають – розглянуть. Але нині ситуація така, що НАТО не задовольняє вимогам територіальної оборони Броварів і мусить підтягнутися по багатьох показниках.

Слідкуйте за нашими новинами! Тільки у нас – завжди свіжа якісна дезінформація!

26.03.2022 р. (ранок)

Читачі запитують в Українського дезінформаційного бюро: чи знаємо ми більш ганебну капітуляцію, ніж та, що її склада Франція в 1940 році?

Відповідаємо: ми не знаємо нічого більш ганебного в історії Франції, ніж повна відмова боротися свою столицю Париж перед ворожим нашествям. Хіба що зруйнування французами французького міста Ліон в 1793 р. може з цим змагатись.

26.03.2022 р. (вечір)

Українське дезінформаційне бюро отримало невірогідні відомості, що в Росії готується закон «Про цукор». У його преамбулі відзначено, що 100% цукру Росія ввозила з України, і з цим пора покінчити:

1. Цукру нема й не буде.
2. Споживання цукру шкідливо для здоров'я.
2. Кожен, хто купує цукор, тим самим фінансує Україну, українських націоналістів і бандерівців. Такого слід розглядати як внутрішнього ворога.

Ми, Українське дезінформаційне бюро, нітрохи не віримо у цю чутку і вважаємо її не дуже якісною дезінформацією.

Але нашим читачам із Росії все ж таки радимо непомітно позбутися запасів цукру. А то мало що може вийти...

27.03.2022 р. (ранок)

Українське дезінформаційне бюро готове без кінця дивитись:

- на воду річки Ірпінь, по якій пливають трупи російських загарбників;
- на полум'я в Чорнобаївці, в якому горять російські генерал-лейтенанти;
- на те, як убивають російських воєнних злочинців (будь-яким способом, ми не вередливі).

27.03.2022 р. (вечір)

Українське дезінформаційне бюро нагадує, що згідно наших цілком брехливих даних, цукор в Росії невдовзі буде заборонено.

Радимо нашим читачам із Росії обміняти його на горілку. Треба тільки пильнувати, щоб горілка не було «Nemiroff» чи «Нлібнуј даг». А то вас можуть неправильно зрозуміти...

Надвечір 27 березня 2022 р. академічна вата не витримала і сховалась. При спробі розмістити чергову порцію дезінформації я отримав повідомлення, що документ (звернення «до наших російських колег») видалено автором. Чи справді автором, чи адміністрацією сайту Академія – я не знаю, але факт, що «дискусія» припинилась достроково.

Думаю, вата відчула – щось пішло не так і замість світової ватної гармонії вони отримують інформаційний напад у писк. Так 850 ватників позбулись можливості отримувати нашу якісну дезінформацію.

Я ні на хвилину не повірю, що хтось із них змінив свої думки чи хоча б замислився, але можливо, що підсвідомий страх залишився. А це – наш успіх.

Істерика російських імперіалістів

Про статтю Тимофія Сергійцева від 3 квітня 2022 року під назвою «[Что Россия должна сделать с Украиной](#)», сподіваюсь, всі чули.

На випадок, коли москалі видалять цю статтю і скажуть, що її ніколи не бувало – подаю також адресу [в архіві](#).

Читати цю статтю нікому не раджу (мені особисто лікар заробонив, і це не жарт), але кілька слів про неї сказати варто.

1. Як водиться у нашому звичаї сватання, головний староста повинен брехати, а його помічник – підбріхувати. Головним тут був сумний мерін Лавров, котрий ще 10 березня 2022 року [заявив](#): «Росія бореться за своє право бути на політичній карті світу».

Якщо Лавров виступив тут голвоним брехуном, а його слова були неначе камертоном, то Сергійцев виступив дрібним підбрехайлом, який розгорнув думки свого начальства у ширшу статтю.

2. Під маркою «РИА Новости» випускає свою «інформаційну продукцію» російський державний інформаційний завод «Росія сьогодні». Це – урядова структура і хоча продукція заводу не має статусу офіційних урядових заяв, вона відбиває думки уряду на рівні офіціозу.

Отже, можемо дізнатись думки російського уряду.

3. Чому саме зараз вийшла ця стаття? Стурбованість Лаврова проявилась уже на 3-у тижні війни, і нині, на 6-у тижні, занепокоєння урядових кіл зросло до такої міри, що вони вимушені себе підбадьорювати отакими істеричними статтями.

Як слушно сказали коментатори після виступу Лаврова, так ще більше тепер – складається враження, що це не російська армія нищить Маріуполь, а українська армія захопила Люберці, перетнула Велику кільцеву дорогу довкола Москви і просувається до Садового кільця.

Простою мовою, в російському уряді відчують якщо не паніку, то принаймні серйозне занепокоєння тим, що війна іде зовсім туди, куди їм було би бажано.

4. Чому саме Т. Сергійцев? Відповідь [лежить на поверхні](#):

– в 1998 – 2009 роках різні українські політики неодноразово запрошували його в якості консультанта чи навіть керівника своїх виборчих кампаній, і усі ці політики систематично програвали вибори;

– це дало Сергійцеву хибне уявлення, що він знає всіх в Україні і все про Україну і може бути в цій справі «експертом»;

– Сергійцев звик дивитись на Україну як на свою «кормову зону», де він збирає немалі гроші;

– і от після 2009 року – нема ні запрошень, ані грошей.

Отже, його сучасне антиукраїнське людожерство є поверховим і не відбиває його внутрішньої суті. Дайте йому 20 доларів – і він заспіває зовсім протилежне, можливо, що й Подляка з Обдристовичем перевершить.

5. Реакція на статтю – цілком очікувана:

«Стаття під назвою «Що Росія повинна зробити з Україною», оприлюднена російським інформаційним агентством РИА «Новости», є доказом планів РФ провести геноцид громадян України», – [переконаний](#) президент Володимир Зеленський (4 березня 2022 р.).

«Стаття РІА Новини «Що Росія має зробити з Україною» – це звичайний фашизм», – [зазначив](#) міністр закордонних справ Латвії Едгарс Рінкевичс (5 березня 2022 р.).

Звертаю увагу – немає мови про «автора», тільки про статтю. Таку шелупонь, як Сергійцев, ніхто навіть не помітив.

Отже, нам в Україні не треба переживати з приводу цієї статті. Наша зброя – холодна ненависть. І вона має бути постійною, бо війна не закінчиться так швидко.

Все буде – Україна! Ми переможемо!

Дерусифікація України

А нумо спробуйте здогадатись, в якому місті можна побачити на плані наступні імена (всі одночасно)

– таких російських поетів, як

Ахматова, Джаліль (Муса; із тих самих волзьких татар, які зараз воюють проти України),
 Джамбул Джабаєв (він був замаскувався під Жамбила Жабаєва, але той самий, який прославляв тов. Сталіна; вулиця і пам'ятник),
 Єсенін, Жуковський (вулиця і провулок),
 Ісаакян (вірменський? – іди курсом російського корабля!),
 Колас (Якуб), Кольцов, Крилов (вулиця і чотири (!) провулки), Купала (Янка),
 Лермонтов (три (!) вулиці і шість (!) провулків. Пушкін може собі ховатись!),
 Маршак (вулиця, яка перед тим звалась вул. Лермонтова, і три (!) провулки),
 Маяковський (вулиця і проспект), Некрасов (дві вулиці), Одоєвський (вулиця і провулок), Плещеев (вулиця і провулок),
 Пушкін (маємо не тільки дві вулиці, але й два пам'ятники),
 Рилєєв (вулиця і провулок), Свєтлов,
 Стальський (ще один співець тов. Сталіна),
 Туманян (аби вірмени не думали, що ми їм подаруємо визнання анексії Криму),
 Цвєтаєва;

– таких російських письменників, як

Бажов,
 Булгаков (вулиця, пам'ятник і музей),
 Гончаров, Добролюбов (вулиця і провулок), Достоевський (вулиця і провулок), Еренбург, Житков, Лєсков, Мамін-Сибіряк, Новиков-Прибой, Носов, Паустовський, Пришвін, Салтиков-Щєдрін, Станюкович,
 Лев Толстой (дві вулиці та площа),
 Тургенєв (три (!) вулиці і провулок),
 Чернишевський, Ян;

– таких російських композиторів, як

Алябєєв, Балакірев (вулиця і провулок), Глазунов, Глінка (вулиця і пам'ятник), Дунаєвський (вулиця і провулок), Рахманінов, Римський-Корсаков, Чайковський;

– таких російських художників, як

Брюлов, Васнецов, Верещагін, Врубєль, Крамської, Левітан (вулиця і провулок), Микешин,
 Ніколаєв (бездарний російській архітектор, який замошував Київ бездарними церквами бездарного російського синодального стилю),
 Перов, Саврасов, Серов, Суриков, Тропінін, Шишкін, Щусєв;

– таких російських артистів, як

Качалов,
 Лавров (ні, не сумний мерін, артист Ю. С. Лавров),
 Москвін (вулиця і провулок),

Романов (ні, не клоун Микола 2-й, тільки Михайло Федорович Романов),
Соловцов, Станіславський, Тарасова, Щепкін;

– таких **російських вчених**, як

Боткін, Бутлеров, Вавілов, Вільямс, Ломоносов, Греков, Делоне, Докучаєв
(вулиця і провулок),

Каблуков (ніхто не знає, на честь якого Каблукова названа вулиця; умовно
приймаємо Івана Олексійовича Каблукова),

Карпінський, Костичев, Курчатов, Лебедев (вулиця і пам'ятник),
Лобачевський, Менделєєв (вулиця і пам'ятник), Мечников, Навашин, Сеченов,
Столетов (вулиця і провулок), Тимірязєв (вулиця і провулок), Ціолковський
(вулиця і провулок), Чаплігін (вулиця і провулок), Шмідт;

– таких **російських генералів**, як

Багратіон, Ватутін (вулиця і пам'ятник), Говоров, Доватор, Кайсаров,
Карбишев, Кирпонос, Конев, Кутузов, Малиновський, Москаленко, Наумов,

Нахімов (вулиця і провулок – а він навіть не генерал, тільки адмірал),

Пухов, Раєвський, Рибалко, Родимцев, Рокосовський, Суворов (дві вулиці і
провулок), Тимошенко, Тупиков, Ушаков (так само адмірал), Черняховський,
Якубовський;

– таких **російських героїв**, як

Герої Бреста, Герої великої вітчизняної війни,

Герої війни (не знати якої і проти кого),

Герої Дніпра, Герої космосу,

Герої оборони (не знати кого і від кого),

Героїв Севастополя (з якого боку? англійського? французького?),

Героїв Сталінграда (знову невідомо – з якого боку),

Дубінін (піонер-герой), Заслонов, Зорге, Краснов, Кудряшов (вулиця і
провулок), Леваневський, Матросов (2 вулиці), Мінін, Молоков, Нестеров (вулиця
і пам'ятник), Пантелькін, Пожарський (2 вулиці), Сергієнко (радянський
партизан), Чайкіна, Шепелев;

– таких **російських діячів**, як

Бакунін, Бестужев, Волков (космонавт), Гагарін (космонавт),

Герцен (вулиця, провулок, ще й узвіз),

Дежнев (вулиця і провулок), Декабристи,

Енгельс (Фрідріх, якого ніде окрім Росії не вважають за щось визначне),

Єрмак (ні, не відомий московський крот сучасності, але завойовник Сибіру),

Запорожець (Петро, більшовик, за якого забули під час декомунізації –
вулиця і провулок),

Космодем'янська,

Кржижановський (про якого забули під час декомунізації),

Кулібін (вулиця і провулок), Лодигін (вулиця і провулок),

Макаренко (дві вулиці і провулок – чи на забагато для одного чекіста?),

Маркс (Карл, від якого марксизм – три (!) вулиці. Декомунізація? – Ні, не
чули),

Мічурін (чотири (!) вулиці і провулок, ще вулиця Новомічурінська є),

Огарьов, Пирогов (вулиця; + ще вулиця Новопироговська є),

Окуєва (не буває добрих чеченців. Добрий чеченець – це мертвий чеченець),
 Пестель, Плеханов, Ползунов,
 Поляков (забутий під час декомунізації більшовик),
 Попов (вулиця і провулок), Пржевальський, Радищев (вулиця і провулок),
 Сабодан (Володимир, гуднославний митрополит Московського сатанату),
 Седов (вулиця самого москаля Седова і ще провулок Седовців – на честь
 екіпажа радянського пароплава «Георгій Седов»),

Терешкова (та сама, що засідає десь у Москві і в усьому підтримує політику
 російського начальства),

Улітін, Ушинський (вулиця і пам'ятник),

Федосєєв (забутий богом і людьми марксист),

Цеткін (Клара; та сама, котра головувала на засіданні рейхстагу, коли Гітлера
 призначали рейхсканцлером),

Чаадаєв (вулиця і провулок),

Челюскін (власне, вулиця Челюскінців – на честь екіпажа радянського
 пароплава «Челюскін»),

Чигорін, Чкалов, Шахлін, Яблочков (вулиця і провулок);

– таких **російських рік**, як

Амур (маємо не тільки вулицю Амурську, а ще й площу Амурську),
 Волга (вулиця і провулок), Волхов (вулиця і провулок), Двіна, Дон (вулиця і
 провулок), Єнісей, Іртиш, Москва-ріка (маємо вул. Москворецьку),
 Німан (білоруська ріка має йти курсом бульбофюрера),
 Уссурі (вулиця і провулок);

– таких **російських озер**, як

Байкал;

– таких **російських каналів**, як

Волго-Донський (вулиця і провулок);

– таких **російських морів**, як

Біле море (маємо вулицю Біломорську – можливо, не від Білого моря, але від
 Біломорсько-Балтійського каналу);

– таких **російських місцевостей**, як

Жигулі, Сормово (це навіть не місто, а район у Нижньому Новгороді);

– таких **російських провінцій**, як

Білорусія (відповідно всі «білоруські» назви вважаю російськими),
 Вірменія (маємо вулицю і провулок імені країни, котра схвалила захоплення
 Криму Росією і тепер надіслала свої літаки Су-30 на війну проти України),
 Карелія, Кубань, Кузбас (вулиця і провулок), Урал (вулиця і провулок),
 Цілина (та сама, яку піднімали Шолохов і маршал Брежнєв), Якутія;

– таких **російських міст**, як

Астрахань (вулиця і провулок),

Бобруйськ (маємо Бобруйський провулок; там славна авіабаза, з якої москалі
 роблять нальоти на Україну),

Брест (там розташована бригада «білоруської армії», яка загрожує нападом
 на Україну),

Брянськ (там зосереджуються російські війська, котрі йдуть на Чернігівщину і Сумщину),

Вешенський (маємо такий провулок, названий від станиці Вешенської на Дону, котра, в свою чергу уславилась чекістом-письменником Шолоховим),

Выборг, Волгоград (вулиця і площа),

Гомель (вулиця і провулок; там зосереджуються російські війська для війни з Україною),

Гродно (вулиця і провулок),

Грозний (це той самий Грозний, удільним князем якого є ворог України Кадиров),

Добруш,

Єреван (столиця ворожої нам Вірменії),

Іжевськ (вулиця і провулок), Казань,

Калач (навіть мізерне районне містечко Воронізької області, в якому й бомбити нічого – і таке в нас є!),

Камишин (ще один районний центр!),

Кантемирівський провулок (чи то від містечка Кантемирівка, чи то від Кантемирівської дивізії, котра наступала на Харків?),

Кемерово, Кисловодськ (вулиця і провулок), Краснодар, Кронштадт, Магнітогорськ, Майкоп (вулиця і провулок),

Мінськ (на честь столиці картопляного фюрера ми маємо вулицю, провулок, проспект, шосе і площу – 5 назв),

Можайськ, Москва (вулиця і провулок), Мурманськ, Муром (вулиця і провулок), Новгород, Орел (вулиця і провулок),

Орськ (має йти слідом за десантним кораблем тієї ж назви),

Пітер (вулиця Пітерська – від неофіційної назви російського міста Санкт-Петербурга),

Полоцьк,

Псков (той самий, звідки десантна дивізія пішла воювати в Україну – вулиця і провулок),

П'ятигорськ (вулиця і провулок),

Ржев (ще один районний центр, довкола якого німці знищили 2 мільйони москалів у 1942 році),

Ростов, Саратов, Серпухов,

Славгород (вулиця і провулок; є таке місто в Росій і ще одне – в Білорусії),

Словечно, Смоленськ, Ставрополь, Суздаль, Таганрог (вулиця і провулок),

Тагіл (вулиця і провулок),

Твер (вулицю перейменували, а тупик залишився),

Тихвін, Тихорецьк (вулиця і провулок), Тобольськ, Тула (вулиця і провулок),

Холмогори (вулиця і провулок; хто не знає, це не місто навіть, тільки село),

Цимлянськ, Челябінськ, Ясна Поляна (ще одне село!);

– таких **російських свят**, як

Восьме березня (вулиця), Дев'ятого травня (вулиця),

Дружби народів (яких народів? російського з українським, ясна річ, мышшебратья),

Правда (проспект «Правди» – головної більшовицької газети),
 пролетаріат (Пролетарські – вулиця і провулок),

Смольна (вулиця; від назва Смольного інституту – резиденції петроградських більшовиків у 1917 р.).

Категорія	Осіб	Об'єктів на плані
Російські поети	21	46
Російські письменники	19	29
Російські композитори	8	13
Російські художники	15	16
Російські артисти	8	9
Російські вчені	23	29
Російські генерали	24	28
Російські герої	23	27
Російські діячі	40	61
Російські ріки	10	15
Російські озера	1	1
Російські канали	1	2
Російські моря	1	1
Російські місцевості	2	2
Російські провінції	8	11
Російські міста	55	77
Російські свята	6	7
Разом	265	374

Людоньки добрі, куди ж це ми заїхали?

Може, це Рязань (200 км від Москви)? – Ні, не Рязань.

Так може, це Казань (720 км від Москви)? – Ні, і не Казань.

Так може, це Воркута (1890 км від Москви), чи Норільськ (2900 км від Москви), чи Іркутськ (4200 км від Москви), чи Охотськ (5600 км від Москви)? Де є така російська провінція, де так люблять москалів?

Київ? – Що за Київ? – Столиця? Ще й України? Якої України? Невже тієї, що веде нині війну проти російського агресора?

Ні, якщо це Київ, то мабуть **якийсь інший** Київ, не той, про який скрізь по світ гудуть! І якщо він – таки столиця, то мабуть не тієї України, котра таку сміливо й успішно б'є москалів, тільки якоїсь **інакшої, московської** України.

Всі ці назви треба викреслити з плану Києва. Замість половинчастої «декомунізації» нам потрібна **тотальна дерусифікація**.

Окремо наголошу – треба нещадно зчистити з плану Києва і з нашої національної пам'яті таких російських діячів, котрі «сеяли разумное доброе, вечное». Що виросло з того засіву – ми всі бачимо.

Окремо наголошу – треба нещадно зчистити з плану Києва і з нашої національної пам'яті таких російських діячів, котрі пов'язані з Києвом, як

Булгаков чи Тарасова. Їх присутність наголошує на російському статусі Києва, а не на Українському. За що в такому разі ми воюємо?

Окремо треба перейменувати вулицю Лаврську. Московським попам не сподобалось, що Києво-Печерська лавра знаходиться на вулиці Івана Мазепи, якого вони щороку проклинають, починаючи з 1708 р. І от вони добились, щоб вулицю Мазепи скоротили до одного кварталу, а решту її назвали вулицею Лаврською. Може, досить уже прогинатись під вимоги гундославів московського сатанату?

Окремо треба знести пам'ятники таким москалям, як Горький, Кирпичов, Павлов (вулиць їх імені вже нема). Може, я ще когось пропустив.

Окремо треба подумати про Славгородську вулицю. Назва дуже гарна, але міста такої назви є в Росії і ще окремо в Білоруській сатрапії. Але слава належить нам! Можливо, слід перейменувати Ірпінь на Славгород?

Хотів був обмежитись Пушкіним та Лвов Толстим, та на біду поліз у довідник вулиць Києва у [Вікіпедії](#), а там тих москалів – хоч греблю гати.

Ну, і поки я писав оцю замітку, виявилось, що досить радикальний проект дерусифікації [уже внесено](#) до Верховної Ради, в [Ужгороді](#), [Мукачеві](#) і [Тернополі](#) скинули пам'ятники Пушкіну, а в Києві [хочуть перейменувати](#) 5 станцій метро: Дружби народів, Площа Льва Толстого, Берестейська, Мінська та Героїв Дніпра (ці назви не увійшли до мого підрахунку!)

[Опитування показує](#), що 76% українців виступають за дерусифікацію топонімів в Україні.

Значить, так воно і буде!

10 квітня 2022 р. в Києві.

Гороскоп для росіян на 2022-й рік

Я давно (хоча й зрідка) листуюсь з відомим індонезійським астрологом Зордаданом Шкіріані. І от не витримав і запитав його – а що там зорі віщують росіянам на найближчий рік?

І Зордадан мені відписав, що вичитав на цей предмет на стінах Боробудура.

Овен – буде в цьому році жити погано, але не довго. Його вб'ють в Україні до кінця календарного року. Варто написати заповіт прямо нині. Тільки й доброго, що його труп з'їдять собаки і родичам не доведеться витратитись на поховання. Але в Росії його смерть не буде визнана, і він буде числитись зрадником і дезертором. Так що до виконання заповіту не дійде.

Телець – зможе зробити гарну кар'єру. Для цього треба подати донос на начальника, що він – український шпигун. Куди подавати – не важливо, результат буде той самий. Начальника заарештують, а Тельця призначать на його місце. Операцію можна повторювати.

Близнюки – все дуже добре. У 2022 році він не помре від голоду, бо йому пощастить випросити скоринку хліба. Якщо помре від голоду – то не раніше 2023 року.

Рак – так само все дуже добре. Він не загине в автомобільній катастрофі, бо його автомобіль раптово зіпсується і через відсутність запасних частин вже ніколи не буде їздити. Грошей на нові автомобілі не буде, так само як і нових автомобілів.

Лев – не дуже погано, і скоріше добре. На його iPhone будуть приходити повістки із військового комісаріату із запрошеннями на війну в Україні. Це не так страшно, головне – не шкодувати грошей для військового комісара.

Діва – поїде відпочивати до Туреччини, де її щодня будуть бити по писку. Грошей на зворотній шлях не буде, доведеться йти пішки (через Вірменію і Грузію).

Терези – все дуже добре. Він поїде за кордон (тобто в Україну) на танку і згорить, навіть не устигнувши відчувати болю. Стугна – вона така.

Скорпіон – відносно добре. Він буде помирати у тяжких муках від променевої хвороби, качаючись по килиму, вивезеному з України через Чорнобиль. Сусіди аплодуватимуть і вимагатимуть повторення номера на «біс». Потім вони так само помруть у тяжких муках. Променева хвороба – вона заразна!

Стрілець – відносно добре. Його жінка втече до переможців, котрі годуватимуть її цукерками «Roshen», і вона буде... (тут якийсь жаргонний вираз, а я не настільки тямлю в індонезійській мові, щоб його перекласти).

Козоріг – пожертує усі свої заощадження на будівництво нового крейсера замість потопленої «Москви». Всенародні зібрані кошти начальство розкраде, тому що побудувати новий крейсер Росія не здатна. Миколаїв, де будувались крейсери – це Україна.

Водолій – дуже добре. В Україні йому в лоб попаде «візитівка Яроша» і він помре без страждань, тільки забризкає своїм мозком сусідів. При цій нагоді буде з'ясовано, що в нього таки був мозок.

Риби – дуже добре. Буде сидіти під домашнім арештом на своїй віллі в Іспанії, очікуючи на екстрадицію до Гааги. Екстрадиція станеться не раніше 2023 року.

Перекладено 14 квітня 2022 р. в Києві.

Нечувано вигідна торгівля

Війна розгорається дедалі більше, втягуючи в свій потік все нові країни, котрі – хочеш чи не хочеш – а вимушені визначатись, на чиєму вони боці.

Наша війна давно стала світовою війною, і то з багатьох причин:

1, будь-яка війна за Україну є світовою;

2, війна за участі ядерної держави, постійного члена Ради безпеки ООН є світовою;

3, розмах міжнародної підтримки України у нашій праведній війні не має прикладів з часу 2-ї світової війни (дійшло уже до проголошення ленд-лізу!).

4, війна йде на всіх рівнях і в багатьох вимірах.

Якщо світові лідери не квапляться називати цю війну світовою, то мабуть мають на цей вираз якісь свої розрахунки. Я ж розрахунків не маю і просто роблю висновок із наявних фактів.

Безпосередньо в бойові дії уже втягнуто близько 200 мільйонів людей, котрі ніколи вже не будуть жити так, як до війни. Ми свою країну відбудуємо, а росіяни з білорусами перейдуть у кам'яний вік. Вони цього ще не усвідомлюють, але це ні на що не впливає.

До числа одного з дуже показових вимірів війни належить фінансова війна. Запровадження санкцій нечуваного масштабу само по собі могло би служити за *casus belli*... якби війна ще не почалася. Але оскільки вона почалася, то по силі приповідки «мокрый дощу не боїться» – вони були запроваджені.

Деякі санкції, як відомо, були запроваджені ще в 2014 році, але вони і самі були слабкі і до того ж просто не виконувались. За всі 8 років ми нічого не чули ані про арешти банківських активів, ані про конфіскацію нерухомості, навіть не чули, щоб когось обмежували у візах. Якби щось із цього реально було запроваджено в життя – неодмінно з'явилися би постраждалі, котрі почали би скаржитись і говорити «ну, а мене за що?».

Але ніхто не скаржився, а це означає, що санкції були проголошені, але в життя не запроваджувались – у сподіванні, що якось все само собою заспокоїться.

Не заспокоїлось.

І от тепер санкції нарешті почали не просто оголошувати, а таки застосовувати. І одразу посипались радісні повідомлення, що в одній країні на 20 мільярдів доларів Росію розкуркулили, в другій – на 100 мільярдів, у третій – на 300 мільярдів. І, я думаю, це ще далеко не все.

Кажуть, що Росія отримує від продажу нафти 1 мільярд доларів на добу. За останні 20 років це дає нам приблизно 7 трильйонів доларів. Можна думати – ще стільки ж дає Росії експорт природного газу. Отже, 14 трильйонів доларів.

Ясна річ, це валовий дохід. З нього треба відняти фактичні витрати на видобуток, транспортування та продаж палива, щось іде в той чи інший спосіб у державний бюджет Росії (розкрадання якого – то окрема галузь економіки), щось закладається у державний валютний резерв, щось закладається у чистий прибуток державних нафтових і газових монополій. Але ще якась неpubлічна частина цих грошей іде в гаманці вищого державного керівництва Росії, і ця сума може виноситись на кілька трильйонів доларів.

Із цих непублічних сум, ясна річ, Росія уже багато витратила на фінансування тероризму по всьому світу, на фінансування не-терористичної підривної діяльності (на одного Медведчука списали 5 мільярдів доларів, і то ще невідомо, чи дійшло із них до пана Віктора хоча б сто рублів, чи все вкрадено по дорозі), на підкуп політиків у демократичних країнах та міжнародних організаціях (навіть папу римського москалі прикупили, мабуть, не дуже дорого він і коштував), на купівлю преси у тих же країнах, і все ж, думаю, багато грошей ще лишалось.

Вилапати їх – благородне завдання. Багато країн уже включилися у це полювання, у цю нечувано вигідну торговельну оборудку.

Справді, «прості росіяни» десятиліттями живуть у бараках і трущобах, з ентузіазмом спустошуючи надра своєї землі задля того, щоб якомога повніше перегнати все це добро на Захід. Західні країни розраховуються із Росією за поставлений товар вільно конвертованими доларами, які... які поступають на російські рахунки в тих самих західних країнах.

І от тепер ці рахунки арештовують, а далі буде і конфіскація. Товар ми отримали, гроші продавцю заплатили, а тепер і заплачені гроші на Захід повертаються. Продавець тепер не має ані товару, ані грошей, а покупець не тільки отримав товар, але й повернув собі свої гроші. Повернув частково, але краще отримати частину, ніж не отримати нічого.

Хіба десь колись у світовій історії була настільки вигідна торгівля?

І от тепер, коли уряди та впливові кола багатьох країн світу відчули смак отих «шалених грошей», котрі сиплються на них просто з неба, виникає питання – як же ті гроші собі привласнити? Як легалізувати їх конфіскацію?

Та тільки примусити Росію до капітуляції! Сторона, яка програла війну, платить за все. Переможці диктуватимуть умови: ось вам, дорогі росіяни, контрибуція, а оце – репарація, а оце – компенсація, а оце ми так собі візьмемо.

Вся ця комерція побудована на крові наших воїнів, котрі воюють з Росією сам на сам. Без розливу нашої крові нічого цього не могло би статись.

Але ця комерція, вважаю, вигідна для України, бо притягає на наш бік усіх зацікавлених у такій операції. Уже арештовані суми в десятки разів перевищують суми, які отримує Україна в якості допомоги (в усіх формах).

Я не ідеаліст і не думаю, що неформальна антиросійська коаліція демократичних держав підтримує Україну **тільки** через те, що наша справа – праведна, чи **тільки** через те, що Росія становить загрозу. Все це було принаймні від 2014 року, але тільки зараз стало надзвичайно **вигідно** підтримувати Україну, щоб відтягнути собі частину шкіри російського ведмедя. Так, він ще не вбитий, але до того йде. Viribus unitis!

Все буде – Україна! Ми переможемо!

17 квітня 2022 р. в Києві

Переговорний рейвах

Великий Шекспір постійно вводив до своїх трагедій комічних персонажів. І він знав свою справу. Вони потрібні для контрасту, для увиразнення справжньої трагедії...

Я навмисно почекав кілька днів, поки спаде хвиля обурення української громадськості з приводу переговорів із Росією. Також я не надто пильно стежив за їх перебігом, вважаючи цю справу пустою (не *deserted* – пустельною, закинутою, а *foolish* – легкодумною, нерозважливою).

Фактичний перебіг справи викладено у статті Вікіпедії «[Українсько-російські переговори \(2022\)](#)», а я запишу тільки свої чисто суб'єктивні враження.

Війна, повторюся – явище багатомірне, і ведеться не тільки нашими військами на полях України. Дипломатичний вимір війни є не менш важливим, бо саме дипломати вирішують, яким стане мир (*world*) і мир (*peace*) після війни.

А оскільки зараз підстав для переговорів нема (сторони не досягли на полі бою вирішальних успіхів), то час для дипломатів ще не настав, і от на їх місці поки що виступають клоуни.

Що ці переговори – ніяка не дипломатія, а чиста клоунада, видно хоча би зі складу «делегацій».

Україну там «представляють» Западляк та любитель арахіса (ну, той голова парламентської фракції, яка розбіглася, від партії, котра розбіглася... Арахофілія, чи що). Повноваження? Ну які можуть бути повноваження у радника з питань закупівлі туалетного паперу і голови фракції без тіла фракції?

Росію представляє видатний політичний діяч російської сучасності Мединський.

Мединський? Той самий? – Так, той самий. Міністр «культури» Росії. І посада його – клоунська, бо яка там в Росії може бути «культура»? Хіба скульптури із гівна? І для цього потрібно окреме міністерство?

І сам він – клоун, бо на цій посаді зумів прославитись численними ескападами, явно плутаючи міністерство із цирком-шапіто.

(О, тут мене поправляють, кажуть, що Мединський уже давно не міністр, а пішов кудись вище, мало не на посаду помічника з питань санітарного стану туалетів. Але я за такими епохальними успіхами служби Мединського не стежив і все думав, що він – міністр «культури».)

Ну, і які в нього можуть бути «повноваження»? Повноваження стрибати по арені?

Словом, з обох сторін виступили відверті відходи політичного життя. Якщо вони згинуть на цих переговорах (фізично чи політично) – ніхто шкодувати не буде.

Самі «переговори» були обставлені навмисно так, що нічим іншим, як цирковою програмою, пояснити не можна. Спочатку були відкинуті пропозиції про їх проведення у серйозних нейтральних країнах, як Швейцарія. І справді, це могло би надати їх непотрібної поважності, бо такі країни – не місце для цирку.

Потім «високі договірні сторони» зустрілись у якійсь землянці, яку викопали вояки Української повстанської армії в 1943 році десь на кордоні України й Білорусії. Цю землянку 80 років тримали у законсервованому, але придатному для

використання стані, і от вона знадобилась. Кадр з кінокомедії «Підпільний обком діє».

Далі переговори були продовжені в Стамбулі. Чому саме там? – Жінка Мединського захотіла турецьких томатів, котрі в Росії заборонені й стали більшою рідкістю, ніж м'ясо бобра. От вона й загадала, щоб чоловік привіз їк кошичок отих томатів. Шукайте жінку!

Турецькі майстри цирку подивились на переговори і сказали: застаріло, не смішно і не цікаво. Навіть у клоунаді потрібен свій хист.

У війні беруть участь коаліції держав. Росія воює проти нас у спілці з Білорусією, і днями бульбофюрер усіх білорусів Лукашенко заявив на весь білий світ, що ніякі домовленості Росії з Україною не можуть вважатись дійсними без його, Лукашенка, згоди. Отак-таки прямо і сказав, чим немало здивував клоунів-учасників. Поза всіма сценаріями на арену вискочив ще один клоун і наполягає, щоб сміялись саме з нього, а не з недолугих «переговорників».

А з другого боку воює коаліції демократичних держав на чолі зі США. Ніякі дійсно важливі переговори без згоди, ба навіть без прямої участі США неможливі і не матимуть жодних наслідків.

А у США в цій війні – свої інтереси, в тому числі – матеріальні, грошові. Якщо Подлуняк із Арахісом домовляться про якийсь там «мир» – що ж, сотні мільярдів уже заарештованих доларів назад повертати? А дзуськи!

Люди, які бачили сто доларів тільки по телевізору, не можуть нічого вирішувати за людей, які щодня щодня перегортають десятки мільярдів тих самих доларів.

Тому я спокійно дивлюся на ці переговори і бачу в них не зраду, а тільки клоунаду.

Позитивні наслідки цих переговорів (незалежно від їх «наслідків») такі:

1, українські клоуни тримають свій клоунський фронт в цій війні і показують свою перевагу над ворожими нам клоунами.

2, поки тривають «переговори» або є надія на їх продовження – урядовий центр Києва, в якому знаходяться основні будівлі цього шапіто, перебуває у відносній безпеці від ракетних ударів (тут я не жартую!).

3, охоче вірю, що ця клоунада є маленькою частинкою якогось гаспидського глобального плану на знищення Росії, який я не в змозі осягнути. Думаю, що ця частина плану була не обов'язковою (ad libitum), але якщо для неї знайшлись відповідні виконавці – чому б хлопцям і не побавитись?

Все буде – Україна! Ми переможемо!

19 квітня 2022 р. в Києві.